

Een goede leerkracht
wil en weet leerlingen te boeien.
Dat laatste moet letterlijk genomen worden.
Een leerling boeien
is hem wegvoeren van zijn eigen wereldje,
hem nieuwe horizons bieden.
Hans Van Crombrugge

Het synodaal proces
'als een weg (samen) te gaan'
(waartoe paus Franciscus vanuit de exhortatie 'Christus vivit' oproept)
heeft ook alles te maken met dit inluisteren van God in onszelf.

Luisteren als geestelijke gastvrijheid.

Henri Nouwen

Echt luisteren is moeilijk. Om te luisteren moet je innerlijk stevig staan en jezelf niet meer hoeven te bewijzen met praten en argumenteren. Wie echt kan luisteren hoeft niet zo nodig meer opgemerkt te worden. Zo iemand is vrij om te ontvangen, te verwelkomen, te aanvaarden.

Luisteren is veel meer dan een ander even laten uitpraten om daarna weer antwoord te kunnen geven. Luisteren betekent dat je alle aandacht voor de ander hebt en die ander opneemt in jouw bestaan.

Het mooie aan luisteren is dat degene naar wie je luistert zich erkend gaat voelen, en zichzelf en zijn of haar eigen verhaal meer serieus gaat nemen.

Luisteren is een soort geestelijke gastvrijheid. Je biedt vriendschap aan de ander aan, dieper zelfinzicht, en het vermogen om stil te worden, ook samen met jou.

Luisteren is veel meer dan een methode om anderen te helpen zichzelf te ontdekken. In het geestelijk leven is de luisterende persoon niet iemand die erop getraind is om niet te spreken op momenten waarop hij/zij dat eigenlijk wel zou willen – de luisterende persoon is de Geest van God zelf in ons.

Als we gedoopt zijn en de Geest van Jezus hebben ontvangen als Gods eigen ademhaling in ons, dan schept die Geest een heilige ruimte in ons waarin de ander kan worden ontvangen en aanhoord.

De Geest van Jezus bidt in ons en luistert in ons naar alle mensen die met hun verdriet en pijn bij ons komen. Als we ons volledig durven toevertrouwen aan de kracht van Gods Geest die in ons luistert, zullen we mensen zien opleven.

Geloven in de verrijzenis betekent
dat geen enkele situatie,
geen enkele mens ooit nog zonder hoop is.
Gods liefde en trouw is sterker dan de dood,
die de sterkste uitdrukking van wanhoop en menselijke onmacht is.
Het betekent geloven
dat er altijd perspectief mogelijk is
over alle dode punten heen,
omdat de Liefde zelf ons nooit loslaat.
Er is geen uithoek van het menselijk bestaan
die te ver, te donker of teveel gekwetst is
om te kunnen groeien
om tot leven gewekt te worden.

Karen Germeys

In een bijbels perspectief
verschijnt de mens
als 'faiblesse et promesse'.

Mensen zijn tezelfdertijd
'eindig onvolkomen'
en
'oneindig beloftevol'.
Beperkt, kwetsbaar,
wel het goede willen maar niet kunnen,
onmachtig ...
maar ook
tot zoveel grote dingen in staat,
als ze de kans krijgen.
Daarom is het beeld
van de mens in de bijbel
niet horizontaal:
iemand die vooruit gaat
en af en toe door tegenslag
een stap achteruit moet zetten.
De beweging van de mens in de bijbel
is verticaal:
het is vallen en opstaan.
De klemtoon ligt trouwens
niet op het vallen:
grenzen ervaren,
mislukken of fouten maken
is niet het kernprobleem in de bijbel.
Alle klemtoon ligt op het opstaan.
Verrijzenis.
Een fout maken
en niet herbeginnen,
dat is pas echt zonde.
Deze kijk op de mens
heeft ook alles
met opvoeding en onderwijs te maken.
Omdat we 'faiblesse'
(kwetsbaar en gekwetst) zijn,
is er groei en ontwikkeling nodig.
Omdat we 'promesse'
(belofte en mogelijkheid) zijn,
is er groei en ontwikkeling mogelijk.
Welnu,
als je die twee elementen
– 'faiblesse et promesse' – samenhoudt,
dan kijk je met
twee Bijbelse ogen naar de mens.
Dan krijg je een dieptezicht op de mens.
In dat licht is liefde voor de leerlingen:
zien wie de leerlingen zijn
en voor ogen houden wie ze kunnen worden.
De ruimte tussen die twee
noemen christenen hoop.
Welnu,
in die ruimte van de hoop
doen wij als leerkrachten en opvoeders ons
werk.

Piet Raes

Over het geloof
in de kracht en de werkzaamheid
van Gods Geest:

"Dat de Geest in de groei en de opvoeding
van een mens tussenkomt,
betekent vooral dat een opvoeder
zelf niet het begin
en het einde van de opvoeding is.
Hij draagt medeverantwoordelijkheid,
maar is niet de enige die 'aan het werk' is.
Een opvoeder of onderwijzer
wil vaak niets aan het toeval overlaten.
Alles goed plannen en in goede banen sturen.
Maar de aanwezigheid van de Geest
als een kracht die meehelpt,
relatieveert het belang van de opvoeder.
Dankzij de Geest
kan de opvoeder
ook met een gerust hart gaan slapen.
Positief geformuleerd,
in een christelijk perspectief
durft een opvoeder erop vertrouwen
dat er ook veel buiten hem of haar om
gebeurt.
De Geest is geen alibi om niets te doen,
integendeel.
Maar gezonde zelfrelativering
van de rol als opvoeder
is de heilzame keerzijde van het geloof
in de Geest die mee aan de kar trekt."

Piet Raes naar M. Léna

Wie luistert, ziet beter.

Luisteren is tijd durven verliezen.
Luisteren is niet jouw antwoord geven,
wel jouw aandacht.
Luisteren is de ander volgen.
Laat de ander vinden.
In het luisteren ervaart de ander
dat je van hem houdt.
Wie durft luisteren,
voelt niet meer de drang
om de ander te verlichten.
Maar begint te geloven
dat het luisteren zelf
al licht is.

Wanneer luisterde jij
voor het laatst
écht naar iemand?

Wanneer vroeg je iemand
voor het laatst
om te luisteren naar jouw verhaal?

Luister en laat je beluisteren.

Nathan Rijnders